

ost·ra·var

zpravodaj 2

čtvrtek 28. 11. 2013

Editorial • Rozhovor s Veronikou Lazorčákovou • Rozhovor s Dagmar Radovou
Recenze Sen noci svatojánské • Recenze Hráči • Recenze Pozvání na zámek
Recenze Dezertér z Volšan • Glosy • Vykřičníky • Kavalíři z haldy

Zahrievacie kolo

Úvodné predstavenia OST-RA-VARu majú vo festivalovom programe zakaždým nevďačnú úlohu. Získať si v dopoludňajších hodinách pozornosť a skoncentrovať po ceste rozptýlených a skrehnutých divákov nie je vôbec jednoduché. Nebola to však dvojica rozpačitých inscenácií Petra Gábora, ktorým sa v priebehu dňa podarilo znovu oživiť vrelú OSTR-RA-VARovú atmosféru. Práve Komorní scéna Aréna s predstaveniami Hráčov a dokonca aj nočného *Dezertéra z Volšan* zahájila návrat na festival s obdivuhodným nasadením a opäť dokázala, že je stabilným miláčikom OST-RA-VARského publika. Neostáva než tešiť sa, čo všetko ešte Arénovskí experti na cynický humor predvedú v nasledujúcich dňoch.

Sme nadšení, s akou pohotovosťou sa mnohí z vás okamžite zapojili do reflexie festivalového diania v Zpravodaji svojimi hodnotiacimi výkrikmi. Naopak nás mrzí neochota niektorých profesionálnych kritikov spolupracovať, a to vzhľadom na ich aktívne hviezdíčkovanie v minulých ročníkoch. Naša vďaka patrí docentovi Drozdovi, ktorý večer zodpovedne vysedával v divadelnom klube. Nanešťastie sa nám včera nepodarilo vyzbierať hodnotenia od mnohých z vás, ktorí ste v minulosti zvykli hviezdčkami prispievať. Chceli by sme vás preto poprosiť, aby ste sa vždy po poslednom predstavení chvíľu zdržali v divadle a my sme si vás tak mohli odchytiť.

Redakčný tím lačne čaká na vaše ďalšie impresie v divadelných foyeroch, no vaše príspevky môžete hádzať aj do krabice, ktorá tróni vo foyeri Divadla Jiřího Myrona. Zahrievací deň máme za sebou a horúca debata môže pokračovať!!!

DOMINIKA ŠIROKÁ

Dnes

10:00 **SLOŽ MĚ NĚŽNĚ**
Zkušebna DAD

10:00 **JUBILEJNÍ DO POL LEHNI**
Stará aréna (host)

13:30 **SLOŽ MĚ NĚŽNĚ**
Zkušebna DAD

13:30 **JUBILEJNÍ DO POL LEHNI**
Stará aréna (host)

16:30 **ŽENY A PANENKY**
Divadlo Antonína Dvořáka

18:30 **SMRTIHLAV**
Komorní scéna Aréna

22:00 **SQUAT**
Černá louka

„Dramaturg má i mnohem důležitější úlohu, než dělat co se mu líbí.“

Rozhovor s Dagmar Radovou

Jej inteligencii a kráse sa vyrovná len jej tvorivosť a pracovitosť. Minulý rok skončila JAMU a od začiatku budúceho bude čerstvou dramaturgickou posilou Národného divadla moravskoslezského. S režisérom Ivanom Burajom na škole pripravila výraznú interpretáciu Kleistovej drámy **Princ Homburský**, a naďalej s ním spolupracuje aj na autorských projektoch v brnenskom HaDivadle. Popri inscenačných aktivitách sa venuje písaniu dramatických textov a ešte donedávna aj štúdiu sociológie na Univesität Wien.

Nájsť krátko po škole uplatnenie v kamennom divadle, to znie ako sen každej mladej dramaturgičky či dramaturga. To si si plánovala?

Vůbec. Na škole jsem vůbec neměla namířeno do kamenného divadla. Projekty a inscenace, které jsem tu dělala, nepatřily tak úplně do repertoárových divadel a mohly by se označit spíše za alternativnější. Více méně rok po škole se ale náhle, zčista jasna, objevila nabídka dělat v NDM dramaturgii. Klára Špičková, která odchází do Plzně, hledala, kdo po ní převezme dramaturgické křeslo a tak se ptala lidí, jestli neznají nějaké mladší dramaturgy, až došla ke mně. Musela jsem se pak pozastavit nad tím, jestli to chci a jestli to vůbec zvládnu. Je to ale poměrně velká výzva a musím to zkusit, ať to dopadne jakkoli a třeba z toho vzejde něco smysluplného.

Tvoj dramaturgický záber je pomerne široký. Máš ale niečo, k čomu by si chcela tu v Ostrave vyslovene inklinovať?

Samozřejmě, že jsou věci, ke kterým inklinuju. Je to silné autorské zacházení s textem, ale myslím si, že dramaturg má i mnohem důležitější úlohu než dělat, co se mu líbí. Musí si uvědomit celý kontext. V jaké společenské situaci se divadlo nalézá a z jakých zdrojů může čerpat. Prostě, o čem je nutné se bavit a jaká témata je nutné do společnosti přivádět. Ostrava je vyhraněný region, který má jistou divadelní tradici, která je tady kontinuálně rozvíjená, a taky má svou divadelní pověst. Všechny zajímá, jaké divadlo se dělá v Ostravě. I to je pro mě důležitý výchozí impuls, se kterým se chci konfrontovat a případně ho v dramaturgické práci vzít v potaz. Každopádně, já jsem mladá a tedy musím vnášet i nějakou mladistvou energii.

Okrem energie môžeš uplatniť aj skúsenosti zo stáže v Theaterakademie Hamburg. Ovplyvnila tvoje vnímanie divadla?

Zásadní zkušeností bylo zjištění, jak funguje německé divadelní školství. Herci, dramaturgové a režiséři se už na škole setkávají s velkým množstvím zpětné vazby. Funguje tady jak na úrovni dramaturgických, režijních nebo hereckých pedagogů, tak i vzájemně mezi studenty a nakonec i na úrovni odborné kritiky. To je, myslím si, pro každého tvůrce jeden z velice důležitých momentů. Umět se se špatnou kritickou vazbou nějak vyrovnat, ale taky ji využívat jako impulz pro další tvorbu a podstoupit sebereflexi. Pak to byla taky zkušenost, že divadlo je umění, které je trochu zakleté právě v tom, že je jenom „teď a tady“. Nemá moc cenu přemýšlet, jestli se bude o inscenaci mluvit za sto, dvě stě let, ale je důležité, co a jak to říká právě teď. Netřeba se bát přemýšlet a vnímat naši skutečnost a každodennost a taky trochu provokovat.

Pre ostravské divadlo predstavuje spätnú väzbu práve OST-RA-VAR. Ako vnímaš túto konfrontáciu tvorcov a odbornej verejnosti?

Je dobré, že celá zdejší divadelní obec je podrobena kritickému oku, ale myslím si, že je to trochu nebezpečné v tom, že se to stane jen jednou za rok. Všichni sem hekticky najedou a snaží se všechno kriticky reflektovat a pak se vody zavřou a všichni si dál dělají v poklidu to své divadlo. Někde se občas objeví nějaká zpráva, ale pak zase až za rok. Nevím, jestli ten roční prodlev není někdy i na škodu.

Ty každodennost vnímaš aj cez vlastné dramatické texty. Máš pocit, že existuje záujem o súčasné texty?

V Německu existuje velká řada festivalů a spousta divadel má své vlastní programy, v rámci kterých začínající autoři píšou své texty. Ale tady je ta situace úplně jiná. Já jsem však přesvědčená, že současné texty je třeba uvádět. Nemá cenu přemýšlet, jestli jsou úplně dokonalé, nebo, jak jsem již říkala, že si na ně někdo za sto let vzpomene. Mají svoji kvalitu v tom, že reagují na naši současnost a používají k tomu současný jazyk. Ano, Shakespeare obsáhl skutečně všechno, ale prostě není to současný jazyk. Výpověď tím může být deformovaná a vzniká určitá bariéra mezi textem, scénickým tvarem a divákem.

MILO JURÁNI

„Cestu k divadlu jsem si našla sama“

Rozhovor s Veronikou Lazorčákovou

Veronika Lazorčáková je absolventkou brněnské JAMU a již třetí sezónu působí v Národním divadle moravskoslezském. V loňském roce byla nominována na cenu Alfréda Radoka v kategorii Talent roku a tvrdí, že se u rozhovorů zakoktává. Není to pravda.

V Ostravě jsi teprve druhou sezónu, takže jak se ti tady líbí?

Letos jsem tady začala už třetí sezónu. A líbí. Stručně, jasně. (smích)

A cítíš na jevišti rozdíly v tom, když hraješ pro publikum OST-RA-VARu?

Rozhodně. Třeba dneska na Snu bylo hodně mladých lidí, kteří reagovali jinak než starší publikum, brali jiné fóry. Cítit to jde a my jsme občas i nervóznější, jestli budeme pochopeni a co řeknou kritici.

Letos tě uvidíme v několika rolích. Která z nich je ti nejbližší?

Mám ráda všechny inscenace, které teď budeme hrát. Ale nejbližší je mi role, což je zvláštní, z nového *Pozvání na zámku*. Možná proto, že je to čerstvé, ale moc mě to baví.

A jak se ti hraje Eržika v legendární *Baladě pro banditu*?

To byl pro mne oříšek. Studovala jsem v Brně a do Husy chodím už dlouho, takže *Baladu* jsem tam viděla mnohokrát.

Vůbec jsem si od toho nedokázala odpárat Evu Vrbkovou a říkala jsem si, co s tím budu dělat? Ale nakonec jsem zjistila, že se na to musím vykašlat a dělat si to podle sebe. A, i když to pořád srovnávám, našla jsem si vlastní motivace a věci, které mě tam zajímají.

Máš nějakého oblíbeného režiséra, ať už tady v Ostravě nebo jinde?

Mám, ale je to trochu paradox. Jmenuje se Ivan Buraj a já jsem s ním vlastně úplně nespolupracovala. Když jsem byla ještě na škole, dělal se *Lidumor* Wenera Schwaba a já jsem tam zaskakovala za těhotnou spolužačku. Přezkušovala jsem to s ním a vyjela do Bělehradu na festival. A to byla super práce! Doufám, že se neurazí nikdo z kmenových režisérů, že jsem je nejmenovala, ale rozhodně mezi mé oblíbence patří i Janusz Klimsza.

Když je tvoje maminka divadelní kritička a teoretička, byla jsi z domů lépe připravená na divadelní prostředí?

Já si vždycky říkám, že si lidi tuhle otázku odpustí a oni ne, hrozně je to zajímavá! Co teď odpovědět, abych trochu mystifikovala. Třeba, že mě maminka připravovala na přijímačky... Néé, doma to byl boj. Máma právě proto, že to zná, mě spíš odrazovala a já jsem si cestu hledala spíš sama. Když člověka divadlo baví, tak si k němu cestu najde, kdykoli, jakkoli.

JIŘKA HOFMANOVÁ

V letargickom neónovom akváriu

V rámci komediálnej vetvy dramaturgie NDM by sa dal Shakespearov **Sen noci svatojánské** označiť za ambiciózny inscenačný počin. Šéf činohry Peter Gábor ponúkol príležitosť strednej hereckej generácii, ktorá si v *Sne noci svatojánskom* preverila hranice vlastného komického a pohybového potenciálu. Navyše používa aktualizujúcu spektakulárnu formu a zapájaním pesničiek Vladimíra Franza alebo choreografiou chórových tanečníkov koketuje dokonca s prvkami muzikálu. Učebnicového Shakespeara sa tak síce pokúša OST-RA-VARom zatriktívniť, no bohužiaľ na úrovni hraničiacej s ťarbavou bulvárnou komédiou.

Napriek nepopierateľnej guráži však Gábor, zdá sa, precenil svoj herecký súbor. S výnimkou najmladšej generácie je hercom fyzická komika skôr cudzia. Napriek tomu práve na nej režisér postavil množstvo štandardných no ošúchaných komických situácií. Z predstaviteľov hlavných rolí chýbal vnútorný energetický náboj obzvlášť Renáte Klemensovej. Práve ten je ale v inscenácii základným predpokladom pre stvárnenie Puka. Ako ukazuje predovšetkým aténsky začiatok

inscenácie, herci sú najistejší (a veru aj najdôstojnejší) predovšetkým v sošných polohách. Z letargického tempa potom musí predstavenie vytrhávať režisérovo „kúzlenie“ s točnami, trampolínami, pestrofarebným svietením, halucinogénnou projekciou, či neónové farby výpravy Kataríny Holkovéj. Tento až gýčovitý závrät svatojánskej noci sa však nepokúša vybočiť z čítania hry ako naivnej rozprávky plnej povrchných typov, ktorá aténsky les premieňa na divadelné akvárium ležérne plávajúcich farebných rybičiek.

Úvodná ochutnávka OST-RA-VARového programu NDM bola síce tradične skôr rozpačitá, ten festivalový vír sa predsa ešte len dáva do pohybu. Snáď sa v ďalších dňoch naplnia Pukove slová: „*Nepískejte, nehartuste a ještě to s námi zkuste, máme chyby, ale víme, že je příště napravíme.*“

DOMINIKA ŠIROKÁ

„Myslím, že to bylo pěkné a poutavé. Bavilo to všechny lidi v sále, nikdo se nenudil. Herci hráli dobře a vtipně. Člověk byl vtažen děje, který byl dobře zpracován.“

TOMÁŠ FÜHRER, ŽÁK 9. TŘÍDY

„Predstavení se mi líbilo, přišlo mi trefné a nové, přitom se skvěle drželo předlohy. Řekla bych, že byla výborná spolupráce režie, herců a scénografie. Sedli si a vypadlo to přesně tak, jak má *Sen noci svatojánské* vypadat.“

AMI KEITA, FF UP

Redakční hodnocení

Široká !! / Brederová ! / Hofmanová !! / Zicháčková ! / Juráni ! / Macháček !! / Mikulka !

Ten pravý flám začíná po smrti

Pravidelní návštěvníci festivalu OST-RA-VAR si už zvykli na výnimočne vysokú kvalitu inscenácií Komorní scény Aréna, a niet sa čomu diviť. Osvedčený groteskný rámec, sebaironizujúci tón, technická precíznosť a predovšetkým brilantní herci tu spravidla vytvárajú vyváženú zmes humoru, no i jasne tlmočenej myšlienky. Možno práve kvôli vysokým očakávaniam je ale inscenácia *Dezertér z Volšan* miernym sklamaním.

V *Dezertérovi* môžeme nájsť viacero hluchých miest. Na vine je možno samotný výber textu, ktorý na jednej strane veľmi konvenuje čiernej groteske, čo je v Aréne obľúbený žáner, no na druhej strane je založený na celkom banálnej a nie veľmi rozvinutej zápletke.

Hra Emila Artura Longena je groteskná svojou „posmrtnou“ témou, avšak jednotlivé situácie ponúkajú priestor skôr na prvoplánový humor než na logicky budované vypointované vtipy. Pre zdynamizovanie si inscenátori zvolili kabaretný rámec, ktorý okrem klaviristu a komických spevných čísiel priniesol aj gagy pripomínajúce slapstick komédie.

Práve zahltenie inscenácie gagmi ale pôsobí rozpačito a indikuje skôr neistotu inscenačného tímu. Využíva sa tu fraškovitý prízemný humor, ktorý sa točí hlavne okolo alkoholu a sexu, avšak neprináša originálne inscenačné riešenia a nijak obzvlášť nerozvíja žiadnu podstatnú myšlienku. Gýčovité anjelske krídla, nakladanie mŕtvoľy do rakvy v štýle „A je to!“, kostým slúžky (Petra Kocmanová) ako zo sexshopu, karikovanie nemeckého prízvuku (Marek Cisovský) či donekonečna sa tackajúci opitý pán Balabis (Josef Kaluža) vyvolali vďaka vynikajúcim hercom salvy smiechu, no absencia originality môže pri tak originálnom súbore diváka zamrzieť. Ľahký žáner by nemal byť zámienkou na ľahké inscenačné riešenia.

TÁŇA BREDEROVÁ

„*Dezertér* je titul, který přišel jako náhradní, ale dnešní představení (viděl jsem *Dezertéra* poprvé) mě přesvědčilo o tom, že to není žádná laciná náhražka, ale dramaturgicky i režijně promyšlená a herecky kouzelná věc.“

VLADISLAV VRCHOVSKÝ

„Groteskně-parodické zpracování, plné „béčkových“ fórů znějících naprosto „áčkově“. Sladění scény, kostýmů, herectví = super.“

AMÁLIE BULANDROVÁ

Redakční hodnocení

Brederová !!! / Hofmanová !!!!! / Široká !!!! / Macháček !!!!! / Mikulka !!!!

Vždycky jsou tu větší hráči

Rudě vyvedený salón se šesti křišťálovými lustry čpí čímsi velmi povědomým. Na usazujícího se diváka dýchne na pohled trochu zaprášená, ale uvnitř tepající ruská klasika. Její satirický a nepříjemně současný étos je totiž v Aréně po několika sezónách již řádně zabydlen.

Téma podvodníků, kteří doběhnou jiného pleticháře, zůstává oblíbeným topoi evropské kulturní tradice. Nicméně Gogol ho použil pouze coby rámec ke svému životnímu „poslání“, tedy kritice soudobé ruské společnosti. Jeho *Hráči* pod rouškou karbanu znovu ukazují nikde nekončící lidskou úplatnost a chamtivost. O aktuálnosti snad netřeba diskutovat.

Inscenace drží vysoko nastavenou laťku arénových produkcí. V úvodu nasazené svižnější tempo přechází do tlumenějšího, napětí se ale neztrácí. Jednoduchá práce se světlem (změna barevných filtrů ve vypjatých či ironických situacích) pak dává vyniknout největší ozdobě představení – hereckým

výkonům. Albert Čuba se mění ze seběvědomého komentátora na chlapce zahnaného do kouta tak, že slovo „přirozeně“ přestává být postačující. Navíc disponuje načasováním přesnějším než švýcarské hodinky. Mimický minimalismus Marka Cisovského má maximální odezvu a etudky hračky Josefa Kaluži nedovolují inscenaci „usnout“ ani při delších promluvách. Každý z plně pánského obsazení přidává svou trošku k jevištní souhře, takže ani zde nejmenované nelze „deklasovat“ na pouhé vedlejší role.

Leč precizní herectví se na těchto prknech očekává a přidaná hodnota, lidově řečeno „wow“ efekt se z nějakého důvodu nedostavil. Nejpravděpodobnější příčinou bude prostá OST-RA-VARovská rozmazlenost.

JIRKA HOFMANOVÁ

Redakční hodnocení

Hofmanová !!!!/ Brederová !!!! / Zicháčková !!!!! / Juráni !!!! / Macháček !!!! / Mikulka !!!!!

Promiň, Michale

Není to žádný velký objev, ale stejně mě nepřestává překvapovat, jak moc se mohou lišit představení jedné a téže inscenace v závislosti na tom, kde se hraje.

Po premiéře dělal kolega Michal Zahálka **Hráčům** takovou reklamu, že jsem byl v pokušení mu spíš nevěřit. A když v červnu Aréna s touto inscenací hostovala na hradeckém festivalu, podezření se zdánlivě potvrdilo: v relativně velkém Klicperově divadle to nebylo špatné, ale také nic oslnivého. Slušné „herecké“ divadlo tradičního střihu, nic mimořádného, shodli jsme se po představení s několika kolegy z Nadivadla.

A vida, včera v Aréně se ukázalo, že si Zahálka nevymýšlel. V domácím komorním prostoru se Hráči velmi rychle přehoupili přes pomyslnou hranici, za kterou se ze slušného divadla stane zážitek. Nejvíc pozornosti na sebe samozřejmě (a zaslouženě) poutali Albert Čuba a Marek Cisovský, s nefalšovaným potěšením z hereckého vyzařování však bylo možné sledovat prakticky celý soubor. A co víc - ještě nikdy jsem neviděl *Hráče*, kteří by dokázali tak dobře a tak přesně pracovat se všemi odstíny mnohonásobně podvodnické situace. Podvodníci podvádějí podvodníka, který si myslí, že společně podvádějí úplně cizího člověka, ale i ten je podvodník. Plány se mění za pochodu, ti chytřejší mají jasno hned, jiní se postupně chytají, a hlavně všichni neustále hrají, ochotnický,

talentovaně nebo rutinérsky. Zde už si nelze vystačit jen s obligátní škatulkou charismatického herectví, tady je nutná i ona často vzývaná „skromná režie“. Nenápadná, ale dobře promyšlená a důsledná. Všechna čest.

P. S. Na počest nepřítomného Petra Pavlovského tato glosa ve své první polovině pokud možno příkladným způsobem operuje se zrádnými teatrologickými termíny „inscenace“ a „představení“.

VLADIMÍR MIKULKA

„Myslím, že pro Arénu je to skvělý začátek. Pánové jsou v nejlepší kondici a výborně si to užívají.“

DAVID DROZD, FF MU

„Skvěle rozdané karty!“

PATRIK BOUŠEK, JAMU

„Konečně jsem viděla zajímavé provedení klasické ruské dramatiky, kdy se nepracovalo jen s klasickým: „Hahaha, tady máme Gogola, tak se tomu zasmějeme,“ ale také s propracovanou psychologií postav.“

VÍTA RYBOVÁ, FF MU

„Brilantní, svižné a po dlouhé době úžasné herecké výkony.“

VERONIKA HRABALOVÁ, FF MU

Zámek. Nemaštěný, nesolený.

Jestliže Anouilh považoval komedii za nejvyšší žánr, který člověku umožňuje se lidské bídě a malosti od srdce zasmát, a měl ještě ke všemu pocit, že se mu to podařilo vtisknout do hry *Pozvání na zámek*, tak se obávám, že měl zvrácený smysl pro humor. Stejně tak lze obtížně hledat odpověď na otázku, proč vůbec tuto hru dnes uvádět.

Pozvání na zámek předvádí lidi, kteří nejsou šťastní – bez ohledu na to, zda jsou chudí či bohatí. Inscenace Petra Gábora dění zasazuje do chladného zrcadlového prostoru, v kterém se postavy jen stěží mohou schovat před pohledy druhých i sami před sebou. Herecky je inscenace vyrovnaná; každá postava má své charakteristické rysy, ale to nestačí. Existují samy pro sebe, plní jakýsi svůj soukromý úkol, ale na celkovém vyznění inscenace to nic nemění. Nejtěžší úlohu měl představitel dvojčat, bezcitného Horácia a hodného Frederika, Aleš Bílík. I když bylo pokaždé zcela zřejmé, kterého z nich zrovna hraje, bylo herecké odlišení povahově protikladných bratrů až příliš malé. Což je škoda.

Ti diváci, kteří se o přestávce vytratili, přišli o zásadní událost. Díky (ne)šťastné náhodě, kdy se hraběnčin šál namotal na zadní kolečko u kolečkového křesla, se v představení objevila snad první situace vzbuzující smích. Nutná improvizace sklidila velký úspěch. Není se čemu divit. Jakoby do hlediště zavál čerstvý vzduch a všichni přítomní se probudili. Škoda, že se to stalo až v závěrečném dějství.

MAGDA ZICHÁČKOVÁ

Redakční hodnocení

Zicháčková !! / Juráni !! / Mikulka !

„Ten gag s kolečkem byl opravdu výborný. Konečně to dostalo šťávu.“

ADÉLA VONDRÁKOVÁ, DAMU

„Cítím se vlastně podvedenej. Myslel jsem, že jsem přijal *Pozvání na zámek* a on to byl při tom *Nekonečnej příběh*.“

PETR KLARIN KLÁR, DIVÁK

„Musím říct, že jsem se těm, kteří o přestávce odešli, nedivil. Bylo to ze začátku hodně nudné. Ale přišli o hodně. Neviděli, jak se to díky kolečkovému křeslu změnilo ve frašku. Celé je to pro mě nepochopitelná dramaturgická volba. Hra o nudící se společnosti a ještě takhle nudně podané, s některými výjimkami samozřejmě. Zdejší divadlo má lepší kousky, než byl tento. A jak řekla jedna moje vtipná sousedka: „To byla *Pytláková schovanka*.““

VLADIMÍR JUST, FF UK

„Přiznám se, že tuto Anouilhovu hru neznám, takže pro mě byla překvapením. Nicméně její uvedení v dnešní době považuji za projev sociální arogance. Nerozumím tomu, proč se hraje a obzvlášť tady v Ostravě. Navzdory některým zajímavým hereckým výkonům si nejsem jistý, jestli je to celé myšleno vážně nebo ironicky. Je to v podstatě něco, jako *Pytláková schovanka*. Hra má ironické vrstvy, které v inscenaci zanikají, anebo se neprosazují. Upřímně, ta druhá půlka mě vyděsila. Přemýšlím nad tím, jestli ta hra není výsměch publiku.“

DAVID DROZD, FF MU

„Proč pořád ta láska? A proč pořád slova tohoto typu? Je zajímavé, jak si je tato inscenace tak moc podobná se *Snem noci svatojánské*, kterou jsme viděli dopoledne...“

NELA H. KORNETOVÁ, NEZÁVISLÁ
DIVADELNÍ TVŮRKYŇE

„Přišel jsem se podívat, aniž bych věděl, o čem to je. Zaujala mě totiž dramatická předloha. Čekal jsem tedy komedii intrik ze šlechtického prostředí. Bohužel. Ale ve zpracování mě oslovilo několik dílčích nápadů – scénografických a režijních, ovšem celkově mě to příliš nezaujalo.“

PETR HORÁK, DIVÁK

„My dvě jsme možná až moc entusiastické, protože divadlem opravdu žijeme. Úžasná scéna, úžasné výkony, ale to vlastně ani nemusím zmiňovat - tady je to už trochu taková samozřejmost, protože herci jsou tu opravdu skvělí. Celá výprava, kostýmy – jedním slovem: KRÁSA. Souhlasím s kamarádkou. Kostýmy byly skvělé, výkony herců taky. Líbila se mi i hudba. Nic bych tomu nevytkla.“

ELIŠKA ŠLEHAŘOVÁ A VIKTORIE
ŠLACHTOVÁ, GYMNÁZIUM OLGY HAVLOVÉ

	Sen noci svatojánské	Hráči	Pozvání na zámek	Dezertér z Volšan
David Drozd	!!	!!!!	0	!!!!

První den aneb Sauna

První den OST-RA-VARu měl, jistě neúmyslně, ráz jakési divácko-divadelní sauny: nuda/zážitek/nuda/zážitek. Pravidelně se totiž střídaly inscenace NDM (konkrétně zdejšího šéfa Petra Gábora) a Arény (konkrétně zdejšího šéfa Ivana Krejčího). NDM v obou dvou předvedlo ohavný „osmdesátkový vizuál“, kombinovaný s nepřesvědčivým herectvím a zástupem protivných klišé (péra na kloboucích dam, vlezlé dotváření atmosféry hudbou a doměle erotické obkročmé skákání dam na pány lze uvést jen namátkou). A proti tomu stála Aréna s dvojicí samozřejmě plynoucích, groteskních a výsostně hereckých inscenací. O všestranně povedených *Hráčích* již byla řeč jinde, ale i *Dezertér z Volšan*, obyčejná drastická černohumorná „blbůstka“, je přes kolísající tempo a přetaženou stopáž velmi sympatickou a herecky suverénní záležitostí. Což obzvláště jasně vynikne v přímém srovnání s mrtvolnými tituly Národního divadla. Často se lze setkat s výroky o „ostravském divadle“ a podobnými generalizujícími tvrzeními; myslím, že je v tomto ohledu na místě velká obezřetnost.

VLADIMÍR MIKULKA
(bude uveřejněno na serveru nadivadlo)

Šéfredakce: Dominika Šíroká - Martin Macháček

Redakce: Táňa Brederová - Jiřina Hofmanová - Magda Zicháčková - Milo Juráni - Vladimír Mikulka

Grafik: Martin Macháček a Tuppi Uder

Festival pořádá činohra Národního divadla moravskoslezského ve spolupráci s Komorní scénou Aréna a Divadelní společností Petra Bezruče za podpory statutárního města Ostravy.

Redakční kontakty: martin.macho@email.cz
dominika.siroka@gmail.com